

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudců JUDr. Marie Trnkové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

žalobce: **TCF Vzduchotechnika s. r. o.**
se sídlem Průmyslová 920, Prachatice
zastoupen JUDr. Ondřejem Trubačem, Ph.D., LL.M., advokátem
v advokátní kanceláři Bříza & Trubač, s. r. o., advokátní kancelář, se
sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1

proti
žalované: **Okresní správa sociálního zabezpečení Prachatice**
se sídlem Nádražní 1121, Prachatice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2019, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2019, č. j. X **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 24 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) dne 30. 9. 2019 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalované, který spatřoval v uložení opatření k nápravě bodem 4 protokolu o kontrole č. 242/19/337 ze dne 3. 7. 2019, č. j. 43005/013958/19/010/MK v rozporu s ustanovením zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“). Uvedeným protokolem žalovaná uložila žalobci předložit evidenční listy důchodového pojištění za roky 2017 a 2018 za jednatele žalobce, Ing. J.M. (dále též jako „jednatele“), s tím, že do vyměřovacího základu má žalobce zahrnout pojistnou částku hrazenou žalobcem na základě smlouvy o pojištění odpovědnosti manažerů č. 2303030417 ze dne 18. 8. 2017 (dále jen „Pojistná smlouva“), kterou žalobce uzavřel se společností Colonnade Insurance S.A., organizační složka, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4 (dále jen „pojistitel“). Žalobce se žalobou domáhal toho, aby krajský soud vyslovil, že uložení opatření k nápravě žalobci na základě protokolu o kontrole č. 242/19/337 ze dne 3. 7. 2019, č. j. 43005/013958/19/010/MK, spočívající v předložení evidenčních listů důchodového pojištění jednatele žalobce Ing. J.M. za roky 2017 a 2018 se zahrnutím do vyměřovacího základu částky pojistného hrazeného žalobcem na základě smlouvy o pojištění odpovědnosti manažerů ve výši 43 300 Kč za rok 2017 a 41 135 Kč za rok 2018, bylo nezákonným zásahem. Dále měl krajský soud žalované uložit, aby obnovila stav před zásahem, a zakázal žalované, aby zásah opakovala, tedy aby ukládala žalobci zahrnovat pojistné hrazené žalobcem na základě smlouvy o pojištění odpovědnosti manažerů do vyměřovacího základu členů orgánů žalobce a/nebo jeho zaměstnanců.
2. Usnesením ze dne 18. 12. 2019, č. j. 57 A 30/2019 – 49 (dále jen „usnesení krajského soudu“) krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost. Byť soud považoval protokol o kontrole za rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť jím bylo žalobci uloženo opatření k nápravě, nepovažoval námitky proti protokolu za řádný opravný prostředek. Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a konstatoval, že námitky podané žalobcem je nutno považovat za řádný opravný prostředek ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba byla tudíž podána včas v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě a krajský soud byl povinen žalobce poučit o změně žalobního typu a o možnosti upravit označení předmětu přezkumu.
3. Žalobce považuje za nezákonný právní závěr žalované, že úhrada pojistného na tzv. pojištění odpovědnosti manažerů představuje příjem ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“) a podléhá odvodu na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Na základě těchto skutečností žalovaná uložila žalobci opatření k nápravě, aby žalobce do vyměřovacího základu důchodového pojištění jednatele zahrnul pojistné částky hrazené žalobcem na pojištění odpovědnosti manažerů dle Pojistné smlouvy.
4. Žalobce namítá, že § 6 odst. 1 písm. d) ZDP v rozhodném znění jednoznačně nestanoví, zda pojistné hrazené společností na pojištění odpovědnosti manažerů ve prospěch statutárního orgánu a dalších osob, má být příjmem. Žalobce v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005 – 136, v němž soud učinil závěr, že příjmem podléhajícím zdanění je myšleno pouze reálné zvýšení majetku daňového poplatníka. Musí se tedy jednat o příjem skutečný, jenž se Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

využitelným způsobem projeví v právní sféře poplatníka. Na tyto závěry navázala další rozhodnutí, na které žalobce odkazuje, a to rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 3 Ads 105/2005 – 44 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2009, č. j. 10 Ca 10/2007 – 119. Dle žalobce tak musí být kumulativně splněny tři podmínky pro to, aby mohlo být pojistné hrazené zaměstnavatelem považováno za příjem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, a to tak, že pojištění zaměstnanci byli informováni o uzavření smlouvy, resp. s ní vyjádřili souhlas, a z této pojistné smlouvy již bylo plněno.

5. Žalobce nesouhlasí s postupem žalované, která celou pojistnou částku přikázala započíst do vyměřovacího základu důchodového pojištění pouze žalobci, přitom však z výčtu pojištěných osob na straně 2 Pojistné smlouvy plyne, že pojištěnými osobami jsou i další vedoucí zaměstnanci v manažerské či kontrolní pozici, tzv. stínový ředitel, člen orgánu společnosti mimo skupinu, manželé, registrovaní partneři, dědicové či právní nástupci všech uvedených pojištěných osob. Žalobce má za to, že postup žalované je nezákonný, neboť ta se vůbec nezabývala skutečností, že částka pojistného nepředstavuje příjem pouze jedné osoby.
6. Žalobce dále namítá skutečnost, že jednatel není stranou Pojistné smlouvy, tudíž by mu neměla vznikat daňová povinnost na základě právního jednání dvou samostatných subjektů. Nadto v případě vzniku škody není člen statutárního orgánu zbaven odpovědnosti za škodu a i přes sjednání pojistné smlouvy a úhrady pojistného může společnost (žalobce) po členovi statutárního orgánu škodu vymáhat.
7. Žalobce závěrem odkazuje na závěry Ministerstva financí ČR z jednání na Koordinačním výboru s Komorou daňových poradců ze dne 23. 5. 2001, kde byl formulován závěr, že *„jsou-li účastníky předmětného smluvního vztahu pouze pojišťovna a společnost, členovi statutárního orgánu nevzniká nepeněžní příjem ani v okamžiku uzavření pojištění, ani provedením úhrady pojistného.“*

II. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že u žalobce provedla kontrolu plnění povinností v oblasti sociálního zabezpečení. Na základě předložené Pojistné smlouvy žalovaná zjistila, že jednatel je poplatníkem pojistného na sociální zabezpečení dle § 3 odst. 1 písm. b) bod 14 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon 589/1992“), a že je mu žalobcem hrazeno pojištění odpovědnosti manažerů, přičemž pojistníkem je žalobce, který zároveň hradí pojištění a pojištěnou osobou je jednatel žalobce. Ve smlouvě o výkonu funkce jednatele, Ing. J.M., Ph. D., je uvedeno, že jednatel má nárok na požitky v podobě příspěvku na pojištění odpovědnosti za škodu ve funkci statutárního orgánu žalobce. K úhradě pojistného žalobcem došlo ke dni 14. 9. 2017 v částce 43 300 Kč, přičemž tento příjem se stal v měsíci září roku 2017 nepeněžním příjmem jednatele. S ohledem na dikci § 6 ZDP se zúčtovaným příjmem rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, případně připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance, s výjimkou příjmů výslovně uvedených v § 5 odst. 2 ZDP. K další úhradě pojistného došlo ke dni 14. 9. 2018 v částce 41 135 Kč, přičemž tento příjem se stal v měsíci září 2018 nepeněžním příjmem jednatele se stejnými konsekvencemi, jako pro rok 2017.

9. Žalovaná nesouhlasí s tím, že by její závěry a uložená opatření byly v rozporu se zákonem. Poskytnuté plnění v podobě úhrady pojistného žalobcem mělo být zahrnuto do vyměřovacího základu jednatel. S odkazem na bod 1 pojistných podmínek žalovaná uvádí, že pojištěnými osobami jsou primárně členové orgánů a (vedoucí) zaměstnanci žalobce. S ohledem na skutečnost, že jednatel sjednával Pojistnou smlouvu, musel také vědět, že pojištění je sjednáno ve prospěch jednatel a s jeho vědomím. Podle § 5 odst. 1 ZDP mělo toto nepeněžní plnění vstoupit do vyměřovacího základu jednatel v kalendářních měsících, v nichž bylo žalobcem uhrazeno pojistné a v nichž vznikla jednateli účast na nemocenském pojištění. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona 589/1992 vymezuje, co je myšleno vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění. Dle § 8 odst. 1 zákona 589/1992 se za nepeněžní plnění pro účely odvodu pojistného rozumí i peněžní plnění poukázané zaměstnavatelem jinému subjektu ve prospěch zaměstnance.
10. Žalovaná nesouhlasí s názorem žalobce, že uhrazením pojistného nedochází k reálnému navýšení majetku. Dle žalované je majetková povaha pojistného krytí zřejmá a nelze ji dovozovat až pro okamžik poskytnutí pojistného plnění v důsledku reparace nastalé újmy. K žalobcem odkazovaným právním větám žalovaná uvádí, že je nelze absolutizovat, neboť souvisejí se skutkovým a právním stavem daného případu, který byl soudem řešen.
11. K námitce, že pojistné krytí se vztahovalo i na další osoby a nebylo tak možné přiřknout celou částku do vyměřovacího základu pouze jednateli žalobce, žalovaná uvádí, že nerozporuje pojištění dalších osob, nicméně v průběhu kontroly jí byly předloženy pouze takové podklady, na jejichž základě byl učiněn závěr, že pojištění odpovědnosti manažerů se vztahuje pouze k osobě jednatel coby jediného statutárního orgánu žalobce.

III. Replika žalobce

12. V replice ze dne 16. 12. 2019 žalobce předestřel organizační schéma, z něhož se podává, že jednatel není jedinou osobou, která potenciálně může žalobci způsobit škodu, a proto je pojištěno dalších jmenovaných šest osob. Pojištění se dále ještě vztahuje na jejich manželky, dědice a další osoby. Dle žalobce je proto nepřipustné zdanit příjem pouze jednateli bez úvahy, zda pojistné skutečně představuje příjem této osoby. Žalovaná na takovou úvahu zcela rezignovala.
13. Žalobce dále rozvíjí úvahu o tom, že pojistné krytí případných škod je v zájmu žalobce a nikoliv konkrétních fyzických osob. Rovněž setrvává na svém názoru, že pojištěným osobám reálně žádný příjem nevzniká, a to minimálně do okamžiku vzniku pojistné události a výplaty pojistného plnění. Úhrada pojistného tudíž nemůže být příjmem ve smyslu § 6 odst. 1 písm. d) ZDP, což dle žalobce plyne i z jím odkazovaných publikovaných právních vět. Nadto žalovaná ve svém vyjádření nepředložila jediný argument podepřený judikaturou, kterým by argumentům žalobce v tomto ohledu oponovala. Žalobce rovněž nesouhlasí s názorem žalované, že žalobcem předestřené právní věty mají význam toliko ve vztahu ke konkrétnímu řešenému případu. Žalobce má za to, že publikace soudních rozhodnutí a právních vět v oficiálních sbírkách slouží k upozornění správních orgánů, soudů i odborné veřejnosti na posuny v rozhodovací praxi. Judikatorní závěr publikovaný v oficiálních sbírkách má nasměrovat správní orgány i soudy, jak v obdobných otázkách postupovat.
14. Žalobce uzavřel, že žalovaná nezohlednila okolnosti konkrétního případu, když ne vzala v úvahu, že jednatel není jedinou pojištěnou osobou.

IV. Právní názor soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích daných žalobními body. O žalobě soud rozhodl bez jednání podle § 51 s. ř. s., neboť s takovým postupem vyjádřili účastníci řízení souhlas.

16. Žaloba je důvodná.

17. Předně krajský soud odkazuje na závěry uvedené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 2. 2022, č. j. 3 As 450/2019 – 25, o tom, že „[z] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2004, č. j. 5 As 152/2012 – 43, však naopak vyplývá, že soudní přezkum rozhodnutí o námitkách dle § 18 zákona o státní kontrole se připouští v případech, kdy bylo kontrolním protokolem kontrolované osobě přímo uloženo i konkrétní opatření k nápravě, resp. byla v rámci protokolu přímo uložena kontrolované osobě povinnost, přičemž oprávnění k uložení takové povinnosti vyplývalo v souvislosti s prováděním kontroly pro kontrolní orgán ze zvláštního právního předpisu (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 AfS 193/2016 – 31, a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 4 As 105/2018 – 36). Tyto závěry lze přitom vztáhnout i na v současné době účinný § 14 odst. 1 kontrolního řádu, který navázal na dnes již neplatný § 18 zákona o státní kontrole.

Jestliže je za okolností uvedených v předchozím odstavci připuštěn soudní přezkum rozhodnutí o námitkách, přičemž je zároveň nutno respektovat zásadu subsidiarity správního soudnictví zakotvenou v § 5 s. ř. s., lhůta pro podání žaloby začíná plynout teprve ode dne, kdy stěžovatelka obdržela ‚rozhodnutí‘ o vyřízení námitek uplatněným proti opatřením uloženým prostřednictvím protokolu o kontrole. Námitky je v této souvislosti nutno považovat za ‚řádný opravný prostředek‘ ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Pokud zákon umožňoval stěžovatelce bránit se proti uloženým opatřením cestou opravného prostředku uvnitř státní správy, měla povinnost tuto možnost primárně využít a teprve po neúspěšném vyčerpání zákonem předvídaných opravných prostředků mohla bránit svá veřejná subjektivní práva cestou žaloby proti rozhodnutí u správního soudu.“

18. Optikou výše citovaného závěru Nejvyššího správního soudu je třeba vyřízení námitek žalované ze dne 6. 8. 2016, č. j. 43005/015219/19/010/BJ, považovat za rozhodnutí o řádném opravném prostředku proti opatřením uloženým v protokole o kontrole, a je i potřeba na něj klást stejné nároky jako na rozhodnutí o řádném opravném prostředku.

19. Ve vztahu k námitkám uvedeným v podané žalobě se krajský soud nejprve musel zabývat přezkoumatelností rozhodnutí žalované - vyřízení námitek. Vlastní přezkum rozhodnutí o řádném opravném prostředku je možný tehdy, pokud napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o relevantní důvody, a které reaguje na námitky uvedené v uplatněném opravném prostředku. Totožný závěr vyplývá i z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, v němž se uvádí, že „[k]rajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.“ Dle uvedeného nelze soudem přezkoumávat nepřezkoumatelné rozhodnutí.

20. V nyní řešené věci krajský soud spatřuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť rozhodnutí trpí takovými nedostatky, že není možné věcně se zabývat námitkami uplatněnými v podané žalobě. Žalobce proti kontrolním zjištěním

uvedeným v protokole o kontrole uplatnil námitky, v nichž specifikoval konkrétní skutečnosti, se kterými nesouhlasil a poukázal na okolnosti, jimiž by se měl kontrolní orgán zabývat. V první řadě žalobce namítal nesouhlas s režimem zdanění pojistného na pojištění odpovědnosti manažerů, které měl dle pokynu žalované zařadit do nepeněžních příjmů jednatel. Žalobce v námitkách předestřel důvody, pro které nesouhlasí se zahrnutím pojistného na pojištění manažerů do nepeněžních příjmů a tudíž i do vyměřovacího základu pro pojistné na důchodové pojištění ve smyslu § 5 odst. 1 zákona 589/1992. Dále žalobce poukázal na závěry uvedené ve stanovisku Generálního finančního ředitelství v rámci Koordinačního výboru ze dne 23. 5. 2001 a prostřednictvím podaných námitek žádal žalovanou, aby se s těmito závěry seznámila, případně dala podnět k zahájení řízení dle § 57 správního řádu o předběžné otázce. Závěrem pak žalobce poukázal na skutečnost, že pojištěnou osobou dle Pojistné smlouvy není jen jednatel, ale také zaměstnanci v manažerské a kontrolní funkci, což plyne ze specifikace pojištěných osob, uvedené na straně 2 Pojistné smlouvy, kterou měla žalovaná k dispozici. V této souvislosti měla žalovaná nezákonně požadovat po žalobci, aby zdanil příjem pouze jednatel, přičemž neprovedla žádné hodnocení, zda se předmětné pojistné nevztahuje i na další žalobcem uvedené osoby.

21. Na podané námitky proti kontrolním zjištěním reagovala žalovaná jejich zamítnutím, přičemž ve velmi stručném odůvodnění uvedla pouze následující: *„Z pohledu odvodu pojistného v případě ‚Pojištění odpovědnosti manažerů‘ má pojistné zaplacené ve prospěch zaměstnanců povahu plnění, které podléhá odvodu pojistného ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Uvedené plnění naplňuje definici příjmů ze závislé činnosti podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. d) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.“*
22. Jednou ze základních zásad správního řízení je vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci. Ukládá-li správní orgán povinnosti, nebo rozhoduje-li o právech adresáta individuálního aktu aplikace práva, musí v odůvodnění takového aktu jasným způsobem sdělit důvody, které jej vedly právě ke konkrétním závěrům. *„Smyslem a účelem odůvodnění je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. v tomto ohledu judikaturu Ústavního soudu, např. jeho nálezy ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, publikovaný pod č. 24/1997 Sb. ÚS, viz též www.usoud.cz). Obsah odůvodnění proto musí být takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl naplněn. Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah.“* srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006-45 vyslovil, že je-li v protokole o kontrole kontrolované osobě uložena povinnost, nelze než dospět k závěru, že v materiálním smyslu se jedná o individuální správní akt, tedy o rozhodnutí. V nyní posuzované věci byla žalobci uložena opatření k nápravě, při jejichž nesplnění ve stanované lhůtě mu hrozily sankce v podobě spáchání přestupku dle § 54 odst. 3 písm. c) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. V nyní posuzovaném případě je třeba na opatření k nápravě pohlížet jako na rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 64 s. ř. s. a na vyřízení námitek je třeba pohlížet jako na rozhodnutí o řádném opravném prostředku.

23. Krajský soud má za to, že rozhodnutí o vyřízení námitek se ani vzdáleně nepřibližuje požadavkům na odůvodnění rozhodnutí, které jsou v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74 požadovány, a které vyžaduje rovněž i konstantní judikatura Ústavního soudu. Žalovaná zcela rezignovala na věcné vypořádání žalobcem uváděných námitek a jen obecně zopakovala ustanovení zákona o daních z příjmů a zákona 589/1992, aniž by uvedla důvody vedoucí ji k zahrnutí pojistného do vyměřovacího základu jednatel pro pojistné na důchodové pojištění. Rovněž se nikterak nevypořádala s požadavkem žalobce na aplikaci závěrů plynoucích ze stanoviska Generálního finančního ředitelství v rámci Koordinačního výboru ze dne 23. 5. 2001, případně nevysvětlila, proč dané závěry na řešený případ neaplikovala. Je zjevné, že žalovaná na námitky žalobce nereagovala. Takový postup veřejné správy je neakceptovatelný, neboť zcela popírá zákaz vyloučení libovůle při výkonu veřejné moci.

V. Závěr, náklady řízení

24. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům žalobou napadeného rozhodnutí a ke zjištěné nepřezkoumatelnosti krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení bude potřeba, aby žalovaná odůvodnila své závěry a vysvětlila svá stanoviska ke všem žalobcem uplatněným námitkám, zejména proč bylo přikázáno započíst do vyměřovacího základu pojistnou částku jen žalobci, když pojištěnými mají být i další zaměstnanci.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaná, která neměla v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta.
26. Náklady zastoupení spočívají v odměně za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika, kasační stížnost) celkem v částce 12 400 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů za tři úkony právní služby v částce 1 200 Kč (§ 13 odst. 3 též vyhlášky); celkem tedy 13 600 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka DPH činí 2 856 Kč. Celkem jde tedy o částku 16 456 Kč. K této částce se připočítává částka 3 000 Kč vynaložená na soudní poplatek za žalobu a 5 000 za kasační stížnost. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 24 456 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 6. června 2022

Mgr. Helena Nutilová v. r.
předsedkyně senátu